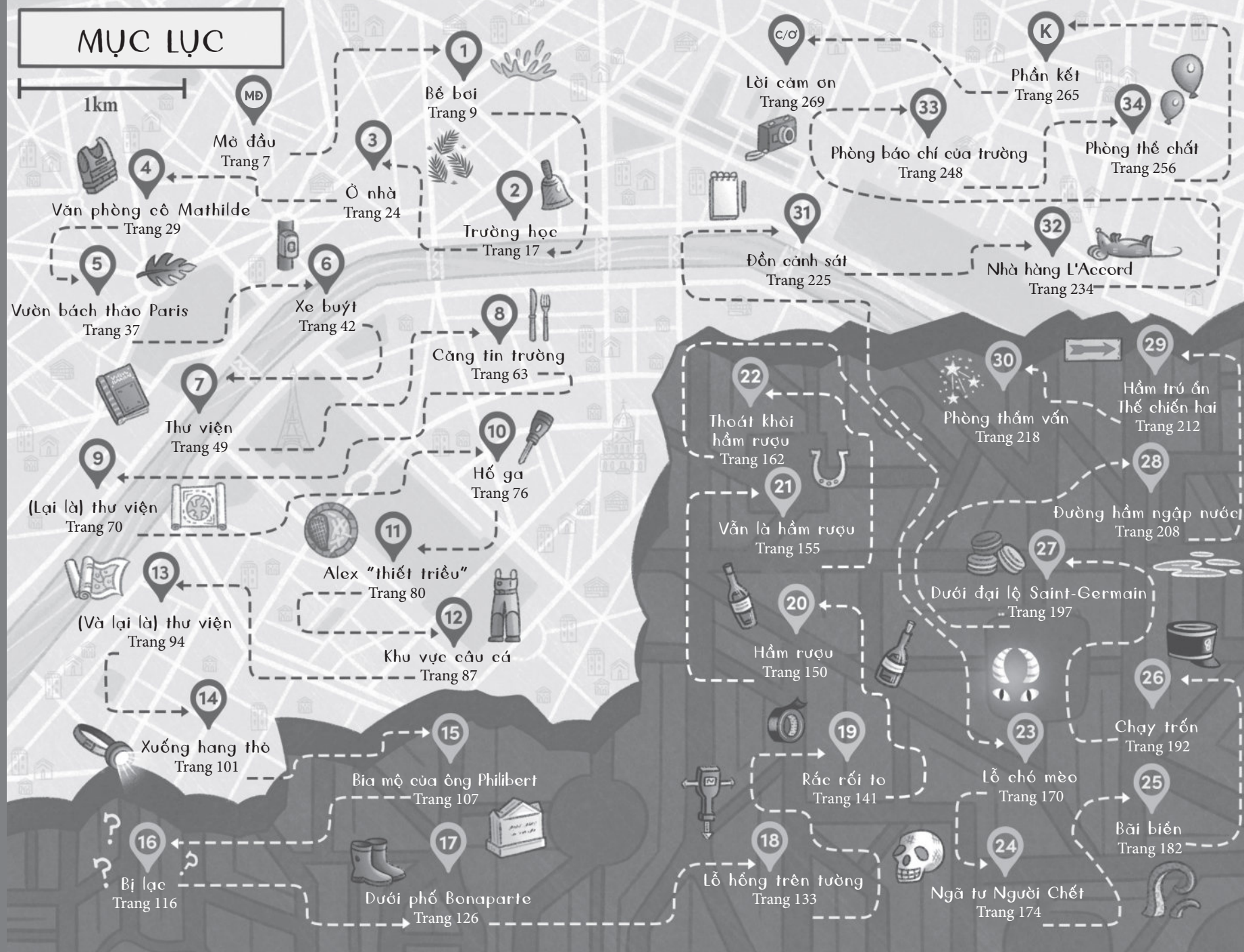
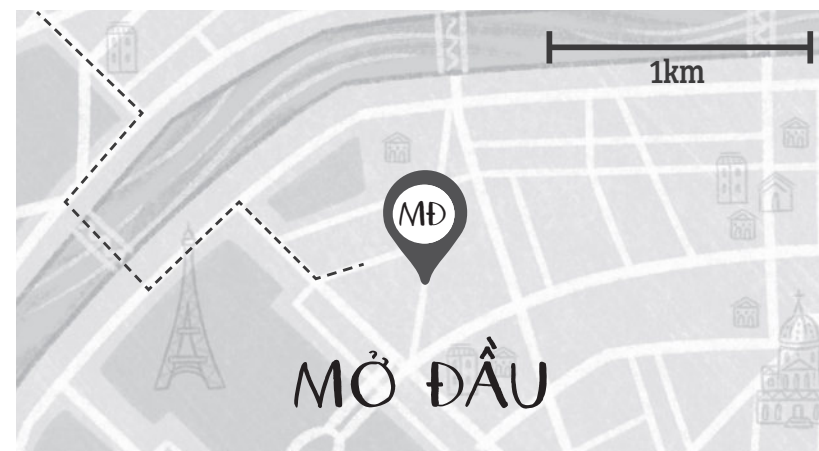
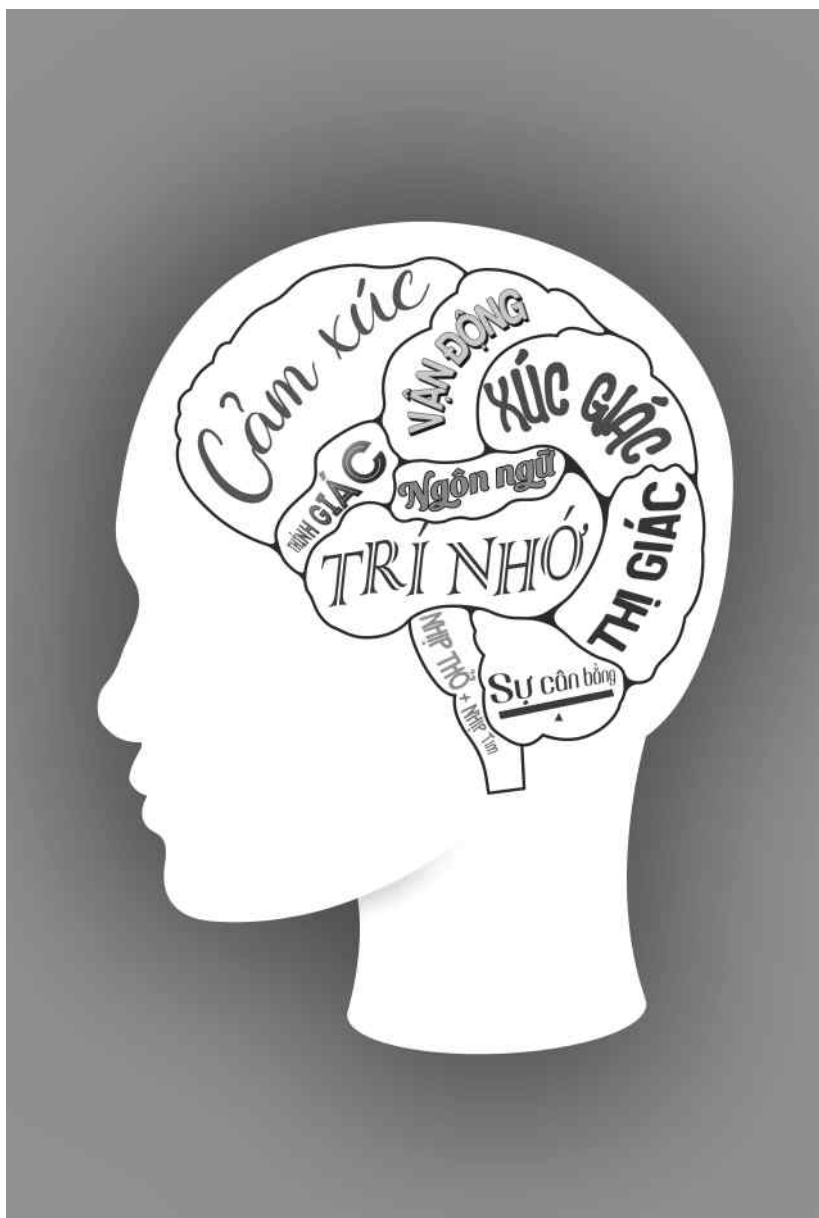


MỤC LỤC

1km





Các cậu biết không, bọn mình có thể lập bản đồ cho não đấy? Như kiểu bản đồ quốc gia hay bản đồ thành phố ấy? Tớ thì thích coi đó là bảng mạch chính của cơ thể, chỉ chút linh kiện phụ trách vô vàn nhiệm vụ.

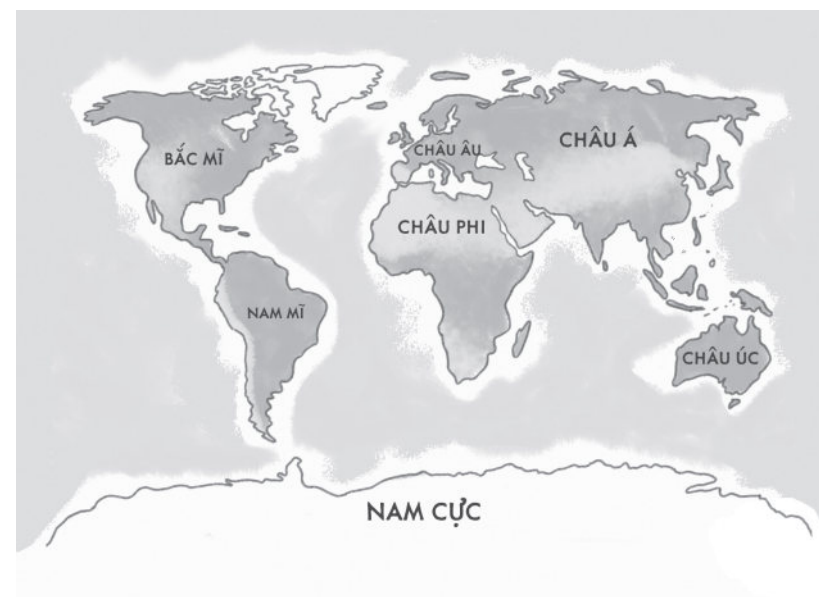
Não tớ chắc khỏe giống não ai luôn. Cô Mathilde – bác sĩ điều trị tâm lý cho tớ bảo, nếu các cậu có dòm vào não tớ, cũng chẳng tài nào biết được là nó truyền dữ liệu như “chập mạch”. Chẳng dấu hiệu nào cho thấy mấy giác quan của tớ siêu nhạy cảm với sự kích thích: như kiểu ngửi thấy mùi thơm dưa lưới mới bỏ cách tận hai phòng, hay mặt trời ngày âm u mây mù vẫn là quá chói. Còn cả vụ mỗi khi phấn khởi là tớ cứ nói toáng lên không kìm được luôn ấy! Như thể tớ phải nói thật to mới át đi được mớ suy nghĩ rối mòng trong đầu để nghe rõ tiếng của chính mình. Thì não tớ phải xử lý ngàn đó thông tin mà, để ý gì đâu.

Cơ mà não tớ cũng làm được vài điều “ngầu” lắm nhé. Tớ sở hữu “siêu năng lực” nhớ hình ảnh, não tớ có thể “chụp” chi tiết những gì tớ thấy dù thoáng chốc, và lưu giữ cho sau này. Bộ sưu tập ảnh trong não tớ ĐỒ SỘ lắm luôn. Chỉ là các cậu sẽ chẳng tài nào biết được, bởi não kín tiếng hơn các bộ phận khác. Tim bơm máu. Thận lọc chất thải. Bọn mình dễ dàng nhìn ra tim hay thận đang làm gì. Còn não bộ vẫn là bí ẩn, bất chấp mọi kiến thức y học hiện đại. Bởi vậy, theo tớ thì làm gì có bộ não nào “bình thường”, nên cứ nói là não tớ “khác biệt” cũng đâu có sao. Tớ chỉ biết những gì bình thường với tớ mà thôi. *Hugo*.

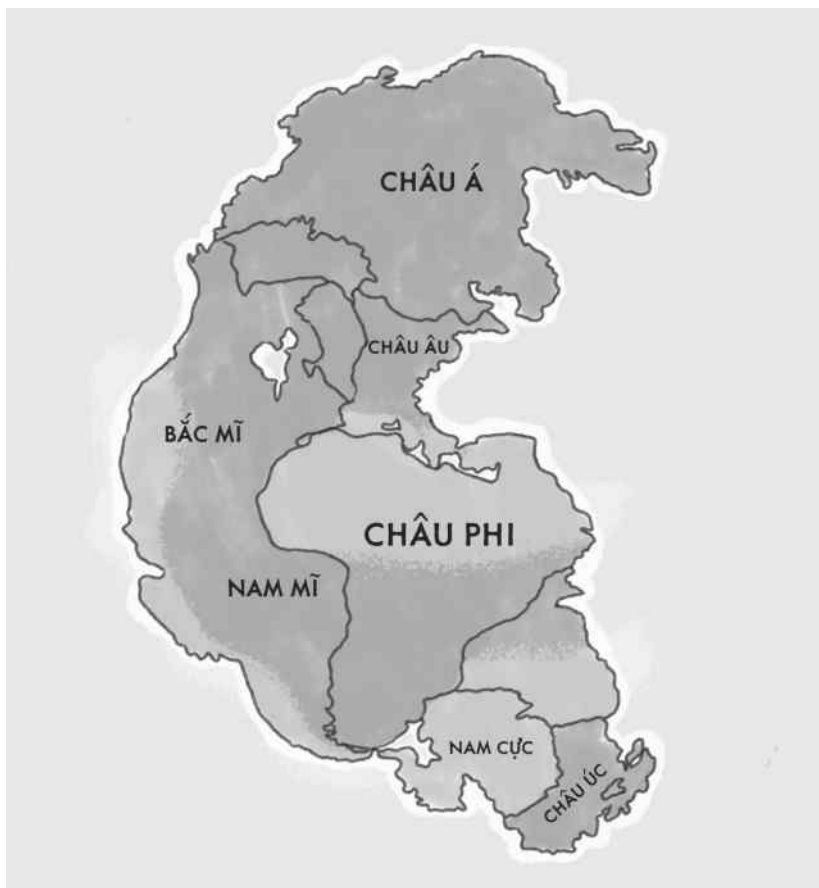
Và như thường lệ, tớ thích bắt đầu câu chuyện của mình bằng một bản đồ...



Đây là bản đồ mà tất cả bọn mình đều đã quen thuộc: bản đồ thế giới.



Nhưng hai trăm triệu năm trước, thế giới trông rất khác bây giờ. Đó là bởi tất cả các lục địa – châu Á, châu Phi, Bắc Mỹ, Nam Mỹ, Nam Cực, châu Âu và châu Úc – dính liền với nhau thành một siêu lục địa rộng lớn, gọi là Pangea.



Sau đó, các lục địa trôi dạt và tách nhau ra.

Đó chính là điều đã xảy ra với tớ và các bạn tớ, Alex và Julie. Họ dần dần xa rời tớ. Julie làm tớ nhớ tới châu Úc. Cậu ấy rất thích nước (trừ cá mập ra nhé), ba tuần trước cậu ấy phá kỉ lục nội dung thi bơi bướm 50 mét. Alex thì giống Bắc Mỹ: ồn ào và tự tin, đúng kiểu ăn to nói lớn.

Còn tớ, tớ thấy mình giống Nam Cực: xa cách, biệt lập và lúc nào cũng có nguy cơ băng tan chảy. Ngay lúc này, trong giờ thể dục hằng tuần của bọn tớ ở bể bơi trong nhà, nguy cơ đó lại đặc biệt cao. Ở đây quá mức huyền ảo. Tiếng giáo viên thổi còi, tiếng í ới gọi nhau cứ vang vọng ong ong bên tai tớ. Tớ thấy mệt bã khi phải nhìn ánh đèn huỳnh quang hàng phút liền. Tớ chỉ muốn che tai, bịt mắt, trốn trong góc nào đó tới khi xong tiết. Nào tớ gồng gánh xử lí đủ thứ mùi ở đây, tới nỗi tớ gần như không thể tập trung vào bất kì điều gì khác.

Tớ đang đứng ở đầu bể nông, mà nông thì tớ vẫn phải kiễng mũi chân để chạm được đáy bể. Thế mới đủ để tớ tự trấn an rằng mình có thể bỏ chạy, nếu muốn. Các bạn thì bơi ra xa rồi.

Hầu hết đám bọn tớ chơi bóng nước suốt mười lăm phút vừa rồi, và chưa lần nào tớ nhận được bóng. Như thế tốt cho cả tớ và giáo viên dạy bơi mới, người chỉ chăm chăm tìm kiếm những ngôi sao như Julie. Lúc này cậu ấy đang lướt nhanh dọc theo làn bơi, như chú cá heo tóc đen thẳng và mặt lốm đốm tàn nhang nâu.

Bốn năm trước, hồi lên tám, Julie bị cong cột sống, gọi là “bệnh Scheuermann”, nhưng vài bạn gái trong lớp trêu chọc và gọi cậu ấy là “nhỏ gù”. Nghe vậy Julie buồn lắm, nên tố kể cho cậu ấy nghe vài điều thú vị về bản đồ, cốt chọc cậu ấy cười. Tụi tố thành bạn bè như thế. Nhưng rồi bác sĩ của Julie bảo bố mẹ cậu ấy rằng nên cho cậu ấy tập bơi để giúp đốt sống lưng thẳng trở lại. Bác sĩ khuyên thật chí lí, cột sống Julie không những thẳng lại mà cậu ấy còn bơi rất cừ. Ý tố là bơi *siêu đỉnh* luôn ấy.

Kể từ đó, chuyện giữa hai chúng tố đổi thay. Julie dường như chẳng thích nghe tố thao thao bất tuyệt về bản đồ nữa, cũng không còn rủ tố qua nhà chơi.

“Này, Gián Điệp!” Tiếng bạn nào đó vang lên bên tai tố. “Ngậm miệng vào, không đốp phải ruồi bây giờ!”

Tên tố là Hugo, nhưng mọi người đều gọi là Gián Điệp vì tố thường đeo kính râm cả khi trời không nắng. Trông qua thì cứ như là tố cải trang quá lố, nhưng chỉ là mắt tố siêu nhạy cảm với ánh sáng mà thôi.

Alex đùa làm vài bạn bật cười, nhưng nghe tiếng vọng, tố cảm tưởng có nhiều người cười cợt hơn thế.

Tố với Alex từng chơi với nhau. Buổi chơi chung nào bọn tố cũng có trò xếp ô tô đồ chơi theo cùng kiểu dáng và màu sắc. À thì, chính xác là tố thường làm vậy. Còn Alex khoe khoang kiến thức về ô tô với tố. Chẳng hạn, nếu bạn lái xe vận tốc 100 km/giờ từ Trái đất tới Mặt trăng, thì

mất cùng lắm sáu tiếng là đến nơi. Nếu tất cả ô tô trên thế giới đổ nối đuôi nhau, hàng xe đó sẽ kéo dài từ Sydney tới London, quay lại Sydney, rồi quay trở lại London, rồi quay lại Sydney lần nữa. Nhưng số liệu đó là vài năm trước rồi, nên ai mà biết giờ cái hàng ô tô đó kéo dài bao xa chứ? Mà cũng chẳng quan trọng nữa. Đạo này, Alex chỉ toàn chế nhạo tố thôi. Bảy mươi tư ngày trước, cậu ấy đổ nguyên hộp sữa lên đầu tố. Tới giờ, tố vẫn không hiểu sao cậu ấy làm thế.

Alex ném quả bóng nước vào tố. Quả bóng đập trúng mũi tố, rồi nảy ra. Lúc này thầy giáo không để ý, thế là các bạn khác dán mắt vào tố.

“Cậu phải bắt bóng chứ.” Không rõ ai lên tiếng.

Tố biết chứ. Chỉ là đôi lúc nào tố không bảo được tay tố phải làm gì.

“Cậu ta còn bạn ngắm Julie kìa.” Alex khịt mũi nói.

“Này Gián Điệp, muốn bơi cùng Julie hả? Vậy thì phải bơi đi chứ?” Giọng khác chen vào, rồi cả hội thi nhau tiếp lời.

“Tố dám cá, cậu ta là siêu sao bơi bướm đấy, phải vậy không, Gián Điệp?”

“Chiến lên, Gián Điệp! Lập kỉ lục mới cho trường nào!”

Đột nhiên, dàn đồng thanh vang lên theo nhịp điệu kì lạ như thôi miên dội tới, bủa vây tứ phía: